

mission

Finska Missionssällskapet 150 år

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
 Observatoriegatan 18
 00140 Helsingfors
 Postadress:
 PB 154
 00141 Helsingfors
 www.mission.fi/fms
 fms@mission.fi
 personlig e-post:
 fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Ann-Christine Marttinen

Pärmbild: Maria Westerling

ISSN 0357-296X

149. årgången

Chef för svenska sektionen

Marika Björkgren-Thylin

tfn 09-1297 265

Missionspedagog

Camilla Skrifvars

tfn 09-1297 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**

Carre Lönnqvist

tfn 09-1297 263

Understödskoordinator

Britt-Helen Lindman t.f.

tfn 09-1297 266

Informatör

Ann-Christine Marttinen

tfn 09-1297 264

Byråsekreterare

Maria Westerling

tfn 09-1297 282

LEDARE

Marika Björkgren-Thylin

skribenten är chef för svenska sektionen
 vid Finska Missionssällskapet

Det har i dagarna gått exakt 150 år sedan Finska Missionssällskapet grundades år 1859. Detta firar vi med ett extra tjockt jubileumsnummer av tidningen Mission där vi blickar såväl bakåt till hur allting började, som framåt mot nya utmaningar.

Mycket har naturligtvis hänt på 150 år. Efter att Finska Missionssällskapet hade grundats räckte det ytterligare tio år innan sällskapet startade ett eget missionsarbete. År 1868 sändes de första missionärerna till Ambolandet i nuvarande Namibia. I närmare tretton år fick missionärerna arbeta innan den första afrikanen döptes. I dagens läge är 80-90 procent av Namibias befolkning kristen och mer än hälften av de kristna är lutheraner. Från att i 30 år enbart ha koncentrerat sin arbetsinsats till Namibia har Finska Missionssällskapet idag verksamhet i närmare 30 länder. Då sällskapet kring 1990 hade som flest utrikesanställda, uppgick antalet missionärer till över 400. I dagens läge har sällskapet omkring 220 missionärer. Med undantag för den första tiden av mission i Ambolandet, då alla missionärer var män, har de kvinnliga missionärerna utgjort en överväldigande majoritet.

Naturligtvis kunde man redogöra för hur många skolor, sjukhus och andra inrättningar Finska Missionssällskapet har varit med om att grunda, hur mycket annat materiellt gott som åstadkommits samt hur mycket kunande och information som spridits genom missionsarbetet. Men det viktigaste är ändå att evangeliet har gått vidare, att nya personer har fått en personlig relation till Kristus, att allt fler människor har döpts in det kristna livet samt att nya kristna gemenskaper, församlingar och kyrkor har grundats. Inget av detta hade varit möjligt utan enskilda kristnas övertygelse om att det är Guds vilja att varje människa ska få höra evangeliet och att varje kristen är kallad att ta del av missionsuppdraget, antingen på hemmaplan eller i en annan kultur.

Tack för att du vill vara med och genomföra missionsuppdraget. Arbetet är inte slutfört ännu. Det finns fortfarande mycken andlig och materiell nöd i världen. Ännu har vi inte fullföljt Jesu uppmaning att göra alla folk till lärjungar. Kanske behövs mission i ytterligare 150 år. Och för att mäktas med den uppgiften behöver församlingarna, kyrkan och missionsorganisationerna din värdefulla insats. Missionen grundar sig i hög grad på enskilda kristnas vilja att ge av sin tid, energi, arbetsinsats och sin inkomst.

Marika Björkgren-Thylin

>> CITATET

*"Herre, du har varit vår tillflykt
 från släkte till släkte.
 Du fanns innan bergen föddes
 innan jorden och världen blev till
 Du är Gud från evighet till evighet.*

Ps. 90:1-2

>> FÖNSTER MOT VÄRLDEN

RÖSTER FRÅN SYSTERKYRKORNA

- Då man läser böcker som är skrivna av kyrkans folk i Namibia eller av missionärerna eller då man lyssnar till predikningar, hör man mycket tal om himlen och livet efter döden. Mycket lite sägs om vårt ansvar för det här landet, världen och livet här och nu.

- De första missionärerna ville grunda en kyrka och rotfästa kristendomen i Ambolandet. De behövde inte bekymra sig över rätt teologi. Själens frälsning var kärnan i deras undervisning. De grundade också sjukhus, startade skolor, lärde folk jordbruk, snickeri och annat hantverk.

- De tre första prästgenerationerna kunde snickra och bygga tak. Men då missionärernas antal minskade och kyrkan växte, blev bara teologin kvar.

- Vi har ett stort ansvar för världen. Om kyrkan låter bli att undervisa folk att inte hugga ned träd och skövla skogar, fattas något i vår teologi.

TD VEIKKO MUNYIKA, den evangelisk-lutherska kyrkan i Namibia

- I vårt samhälle har vi tappat bort jämlikheten mellan man och hustru. Vi måste undervisa människorna om deras rättigheter och lära dem att högakta dessa rättigheter. Därför reser vi omkring och undervisar. Då Gud hjälper oss ser vi också resultat.

ADANECH ONKE, Mekane Yesuskyrkan i Etiopien

Mitt hjärta är buddhistiskt och mitt huvud är kristet. Detta är en helhet. Om man tar något ifrån den helheten så är min kristna tro inte längre äkta.

Då vi asiater och den s.k. tredje världens kristna lever ut vår tro genom vår egen kultur, anser européerna att vi gör oss skyldiga till synkretism. Attityden bakom detta är maktbegär och överhöghet.

Då jag är trött på allt, går jag till torget och möter människor, som måste kämpa för sitt dagliga bröd. Min livslust återvänder då jag ser på dem och talar med dem. De har rötter i verkligheten, de är närvarande och deras livslust ger mig kraft att göra mitt eget arbete.

TD CHUNG HYUN KYUNG, Sydkorea

- Kristi kropp är ett uttryck som vi tappat bort. Vi tänker på donatorer och mottagare, på den som ger och den som får, gamla kyrkor och unga kyrkor, västerländska kyrkor och kyrkor i tredje världen, rika kyrkor och fattiga kyrkor. Men det genomgripande begreppet är Kristi kropp. Det är vår enhet, som vi varken skäms över eller förnekar. En kropp är en mycket starkare bild än muslimernas Ummah, brödraskap.

Biskop MUNAWAR RUMALSHAH, Pakistans kyrka

- Gud har skapat världen, alla dess rikedomar, och gett dem till människorna som gåva. Vi måste beskydda jorden och inte använda den som ett verktyg för förtryck.

Biskop MUNIB YOUNAN, den evangelisk-lutherska kyrkan i Jordanien och det Heliga landet

- Om förhållandet mellan muslimer och kristna blir ett problem är det den största katastrof som kan hända. Man säger att man för ett heligt krig. Ett heligt krig med vem? Det existerar inte något heligt krig. Det är självbedrägeri. Allt beror på att den ena vill vara bättre än den andra. Om en kristen står bakom ett sådant krig, må han gå till sin kyrka och ångra sig.

- Om var och en skulle säga att jag ansvarar för min egen och min grannes utveckling, skulle vi leva i en mycket fredlig värld.

Biskop OWDENBURG MDEGELLA, den evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania

- Protestanterna har alltid uppfattat Gud som något väldigt maskulint. Till och med Anden uppfattas som maskulin. Den heliga familjen, Gud, Sonen och Anden, har berövats sin mor. Jag uppfattar Gud som Modern, som vårdar, bryr sig och är närvarande.

- Kvinnorna kommer till mig och behandlar frågor som gäller hem och familj. De talar om våld i familjen, sexualitet, bristande självkänsla och könsdiskriminering. I Venezuela har man börjat läsa Bibeln på ett helt nytt sätt. Bibeln är ett verktyg, som hjälper oss att förstå oss själva, så att vi förstår att göra något för vår nästa.

Pastor GUILLERMINA CHAPARRO, den evangelisk-lutherska kyrkan i Venezuela

Pastor Guillermina Chaparro. Bild: Ann-Christine Marttinen

Wikströms på taket. Satellitantennerna tar in TV-sändningar i Mellanöstern.

Nya perspektiv

” Miljöombytet har varit både positivt och negativt. Men erfarenheterna har varit övervägande positiva.

I januari 2006 åkte Anders och May Wikström från Sibbo till Cypern för att jobba för satellitkanalen SAT-7. Kanalen sänder kristna tv-program i hela Mellanöstern och norra Afrika och når ut till miljoner tv-tittare. Kanalen vill både vittna om Kristus för dem som aldrig nåtts av evangeliet och stärka tron och identiteten hos de kristna i dessa länder.

May har tidigare jobbat som utgivningschef på Fontana Media och Anders som understödskoordinator vid Finska Missionssällskapet. På Cypern har May haft som uppgift att informera understödare och partners om kanalens verksamhet. Anders har sysslat med medelansskaffning.

Familjen Wikström bor i staden Nicosia, där också SAT-7:s huvudkontor ligger. Sara 11 år, Jonatan 10 år och Elisabeth 7 år har trivts bra på Cypern. De går i den internationella Highgate Primary School, där många nationaliteter tränas med varandra. Undervisningen går på engelska. Trots att skolan ligger nära, är trafiken i Nicosia så pass kaotisk att May och Anders kör sina barn till och från skolan. Via barnen har de kommit i kontakt med föräldrar från olika håll i världen.

Vad har varit jobbigast på Cypern?

– Miljöombytet har varit både positivt och negativt. Men erfarenheterna har varit övervägande positiva, tycker Anders. Det talas ofta om kulturkrockar. De har kommit på fronter som jag inte hade räknat med. Jag försökte komma med öppet sinne till allt och alla och har mötts av fördomsfrihet från våra lokala kolleger från Mellanöstern. Däremot har det varit svårt att anpassa sig till den brittiska, toppstyrda ledarskapskulturen, konstaterar Anders. May nickar instämmande.

Vad har ni saknat från Finland?

– Gott kaffe, grönskan och platser för barnen att leka utomhus, svarar Anders direkt. Via Internet har vi haft ungefär lika mycket kontakt med släktingar och vänner som vi skulle ha haft, om vi hade varit i Finland. Det har också varit roligt med alla vänner och bekanta som har hälsat på.

– Rågbröd, färsk jäst, lagom söttad litersjogurt och juice, tycker May. Skogen. Trafikvett!

På Cypern är priset på mat, kläder och bostäder högre än i Finland, vilket gjort att missionärslönen knappt räckt till. Bristen på vatten har också varit ett gissel. Vissa dagar har vattnet varit borta flera timmar på eftermiddagen eller helt och hållet.

I augusti fick familjen Wikström sällskap av fler finlandssvenskar, då Mikael och Anne Tunér med tvillingdöttrarna Xenia och Wenla kom till Cypern. Mikael skall jobba med att utveckla SAT-7 PARS, som sänder program på farsi för tittarna i Iran.

Vilka erfarenheter har dessa två år på Cypern gett er?

– När vi kom hit så visste jag en hel del om vad SAT-7 gör, hur organisationen har kommit till och vilken dess uppgift är, berättar Anders. Däremot

forts... >>

May tillsammans med tre SAT-7 KIDS tittare i Kairo. Sandys (t.v) och Sandras (t.h.) pappa blev intervjuad och flickorna ville bli fotograferade med sin kompis, dagen till ära.

Anders bakom teknikerbordet på NETWORK- konferensen för partners och understödare hösten 2008.

Från SAT-7:s kontrollrum sänds kristna program för vuxna och barn till miljoner tittare i Mellanöstern och norra Afrika.

>> visste jag väldigt lite om arabiska kristna och regionen överlag. Måste erkänna att jag också hade en uppfattning om att Cypern låg närmare Grekland. Nu har vi lärt känna bl.a. syriska, libanesiska, jordanska, palestinska, egyptiska och cypriotiska kristna.

– Vi har konkret stått på den plats där Paulus och Barnabas inledde världsmissionen. Att stå där och höra historiens vingslag och möta dessa representanter för kyrkor, som har sina rötter i de första församlingarna, har skapat en form av ödmjukhet. Det tillfälliga bytet av miljö och kultur har självklart gett ett vidare livsperspektiv och många positiva erfarenheter.

– För mig har det varit en aha-upplevelse att märka hur starkt vårt kristna arv är. Det är starkare och mer allmänt rotat bland oss finländare än vi förstår, fortsätter May. Samtidigt är det ju paradoxalt att just i våra nordiska länder hör tron till privatlivets sfär. Man talar inte öppet om sånt. Här styrs allt av religion och religionstillhörighet. Det har varit rikt att få lära sig mer om andra kristna samfund, men också att se andra religioners prägel på samhället och människorna. Jag har lärt känna samfund och riktningar som jag knappt visste existerade.

Vilka tips skulle ni ge till andra som är på väg ut i missionsarbete?

– Det kan hända att det uppdrag du trodde dig utföra i praktiken kommer att vara ett annat - och ibland kanske på ett helt annat plan än du tänkt, påpekar May. Mötet med våra kolleger här, de dagliga diskussionerna med nyvunna vänner, allt har sin del i det stora uppdraget. Det andra viktiga är att ge sig tillåtelse att ta sig tid att lära sig. Vi finländare har tendens att vara väldigt effektivitetstänkande och blir frustrerade då saker och ting inte löper som vi har planerat. Ibland går det långsamt - för att du själv och din omgivning skall hinna med.

– Ibland blir det tryck från dem som förväntar sig ogenomförbara resultat. I en mix av kulturer och organisationskulturer kan det bli väldigt tungt, funderar May vidare. Då är det bra att du vet vem du själv är och vad du själv tror är rätt. Det ger dig kraft att säga ifrån på ett sakligt sätt om det behövs. Försök unna dig något att glädjas över - ett gott skratt om dagen! Sök det du har att vara tacksam över och skriv upp det på badrumsspegeln om det blir svårt att minnas!

– Var inställd på att allt som du tror är logiskt inte kommer att vara det för dem du möter, fortsätter Anders. För-

sök småningom förstå hur de andra tänker. (Det gäller också trafiken...). Lär er de lokala språken. Då får man riktiga vänner och signalerar att man är genuint intresserad av dem, som representerar den lokala kulturen.

– Se till att ni har en stark sändande organisation. Den kommer att vara ert stöd när ni råkar ut för svårigheter (vilket jag tror att alla gör i något skede). Tänk långsiktigt och ha inga stora planer eller höga förväntningar. Utmaningarna och uppgifterna kommer med tiden. Resultaten kommer ändå att vara något helt annat än vad ni har tänkt er.

Vad skulle ni vilja ta med er hem från Cypern?

– Solen, värmen, havet och den hjärtliga gemenskapen i den anglikanska församlingen, tycker Anders.

– Ljuset och den kilometerlånga sandstranden på Karpasia-halvön, funderar May. Kryddosten från strandbuskarna och vildåsornas skriande i mörkret. Slipade strandstenar, som ser ut som sorterad konfekt. Vi har säkert ett par kilo sådana i bagaget .

På frågan om de kan tänka sig att resa ut igen, funderar de båda en stund. Anders kan nog tänka sig att resa ut igen. Han har inte någon större skillnad vart han skulle åka. Därremot tror han att barnen gärna stannar ”hemma” en tid. May skulle gärna åka iväg igen. Vart som helst!

Vilken respons har ni fått från folk här hemma?

– Det har varit intressant att notera att personer, som man inte alls hade räknat med, har visat ett stort intresse för vad vi håller på med och har meddelat att de ber för oss. Förbönerna har haft stor betydelse eftersom man nog blir utsatt för helt andra prövningar än när man är hemma, konstaterar Anders. May intygar att brev från församlingar och förebedjare betyder mycket.

– Jag har varit väldigt glad över hur intresserade folk har varit. Quest-gängets insatser för SAT-7 är överväldigande! Jag blir lika rörd varje gång det droppar in en liten hälsning i postlådan, ett kort, ett ark med namn från någon samling i församlingarna - eller ett mejl. Alla våra vänner och förebedjare är vår råg i ryggen, utan dem vore vi som föräldralösa barn. Ofta har hälsningarna också droppat in just när det har varit som jobbigast. Det ger perspektiv på tillvaron.

Britt-Helen Lindman

skribenten är understödskoordinator vid Finska Missionssällskapet

>> VÄRT ATT VETA

I slutet av 1850-talet, då Finland fortfarande hörde till Ryssland, var privata andliga möten förbjudna. Den svenska missionstidningen Stockholms Missions-Tidning, som man tidigare hade fört in i landet i hemlighet, fick dock prenumereras fritt.

Med på den första missionskursen fanns missionspionjären Martin Rautanen. Rautanens resa år 1870 från Helsingfors till Omandongo i det nuvarande Namibia räckte två år. Martin Rautanen var missionär i Namibia i 46 år.

Om de första missionärerna hade en fästmö, fick hon vänta två år i Finland innan hon åka iväg till sin fästman i Afrika. Detta för att äktenskapets glädjeämnen och prövningar inte skulle stressa missionärerna ytterligare.

Den första missionärskursen för kvinnliga missionärer startade år 1906, samma år som Finlands kvinnor fick rösträtt.

Finlands utrikesministerium beviljade 18.12.2008 300 000 euro till Finska Missionssällskapet för att lindra hungersnöden i Etiopien. Under hösten har sällskapet redan sänt 100 000 euro från sin katastroffond för samma ändamål. Hjälpen går fram via Mekane Yesuskyrkan.

Över 6 miljoner människor är beroende av livsmedelshjälp i Etiopien.

För pengarna som kanaliseras via Finska Missionssällskapet kan man skaffa mat åt 9000 personer för tre månader.

Finska Missionssällskapets årsbudget stiger till 28,5 miljoner euro, en ökning på 1,9 miljoner euro från året innan. Ca 73 procent används för arbetet utomlands. Tyngdpunkterna för utrikesarbetet ligger på diakoni och församlingsarbete.

Finska Missionssällskapet stöder Lutherska Världsförbundets arbete i Mauretanien. Nästa år startar ett fadderprogram genom vilket mindre bemedlade flickor får möjlighet att gå i skola.

I Nepal kommer 150 handikappade barn med i fadderprogrammet genom organisationen Forward Looking.

Seppo Rissanen
Skribenten är direktor för Finska Missionssällskapet

DIREKTORNS HÖRNA

Tro blir gärning

Finska Missionssällskapets verksamhet började för 150 år sedan med en gudstjänst i Helsingfors domkyrka, den dåvarande Nikolajkyrkan.

Det var en glädjens och tacksamhetens dag. Tacksamheten hade många dimensioner. För många betydde dagen frukten av ett långvarigt arbete. I många år hade de hoppats att också vår kyrka kunde delta i missionsarbete och axla sitt ansvar på samma sätt som kyrkorna på andra håll i världen. Men den största glädjen var säkert innehållet i själva evangeliet.

Den tacksägelsekollekt, som samlades för att fira kristendomens ankomst till Finland 700 år tidigare, var startskottet till att grunda ett missionssällskap. Gud hade kallat finländarna till sitt rike och andra hade samma rätt att bli kallade.

Under åren som gått har vi fått uppleva att missionskallet har inneburit stora utmaningar. Missionärerna har engagerat sig i de människors livssituation bland vilka de har arbetat och förkunnat evangelium. Mission existerar inte utan människor, som är villiga att ta emot utmaningen. Det behövs människor, som lever ut evangeliet, så att Ordet blir kött helt konkret. Det är meningen att tron skall bli gärningar.

Finska Missionssällskapets verksamhet har starkt grundat sig på missionärer, som har tjänat sina medmänniskor som Guds ambassadörer i olika kulturer. De har tjänat och samarbetat, inte försökt härska över andra människor. Som ett resultat av detta arbete kan nu många nya folkgrupper glädjas med oss över evangeliets goda budskap och vara budbärare tillsammans med oss.

Mission innebär också att vi ständigt hjälper vår nästa i nöd. Det har vi gjort under hela sällskapets historia, eftersom vi inte kan skilja handlingarna från trons kärna. Guds nåd öppnar våra ögon för vår nästas nöd och vi blir medvetna om våra egna möjligheter att handla.

Enligt de ekonomiska prognoserna blir det kommande året en utmaning också för missionen. Fortsätt att stöda oss, så att år 2009 inte minskar våra möjligheter att föra evangeliets budskap vidare.

Ett gott och välsignat jubileumsår i missionens tecken till er alla.

Addy Rosenberg och Hagar Asplund flitiga vid vävstolen Ida. I vävstugan i Nagu föds mycket varmt och vackert. Bild: Britt-Helen Lindman.

Fem kilometer mattor!

Finska Missionssällskapet jubilerar och ser tillbaka på 150 år av mission. Otaliga missionskretsar och -syföreningar har under årens lopp spelat en central roll i missionsarbetet. Missionens vävstuga i Nagu är en av dem.

– Vävstugan inledde sin verksamhet i januari år 1990, berättar Addy Rosenberg. Jag satt då med i församlingsrådet och vi diskuterade vad vi skulle göra med församlingens diakonibostad som blivit tom. Idén till en vävstuga kom från diakonissan Gun-Britt Holmedahl. Vi beslöt att göra ett försök på ett år. Det lyckades. Snart firar vi 20-årsjubileum!

Addy Rosenberg, Hagar Asplund och en handfull andra kvinnor väver regelbundet i vävstugan. Vävstugan kan användas måndag till fredag. Den ligger nära en busshållplats så det är lätt att ta sig dit. Kvinnorna trivs i vävstugan, de diskuterar färger och mönster och ger varandra goda råd. Addy har tidigare jobbat som handarbetslärare och har god nytta av de kunskaperna.

– I vävstugan tillverkas trasmattor, poppana, bakdukar, sockor, vantar, tossor och annat, fortsätter Addy. Produkterna säljs direkt via vävstugan på Öppet hus-dagar, på olika basarer, missionsluncher och missionsfester. En del säljs även på beställning. I den lokala butiken, Korv och Spik, fanns det tidigare ett bord med våra mattor. Efter att butiken lades ner säljer vi på ombudsmannaposten på kyrkbacken.

Ingen får lön, men alla får glädje

Det mesta av materialet får vävstugan som gåvor av privatpersoner eller dödsbon. Via radions Bytesbörs har man kommit över bland annat en mikrovågsugn och en symaskin. Triksåtröjor, flannelskjortor och jeansbyxor tas gärna emot och klipps till mattor. I början

klippes mattorna på talko eller av pensionärerna på pensionärshemmet Furubo. Idag är det mest Hagar som klipper. Flinkt nystar hon mattorna och visar mig ett vackert nystan. På hyllorna trängs påsar och korgar med nystan i alla färger.

– Vävstolarna har vävstugan till läns. Vävstolarna har egna namn: Sigrid, Ingrid, Signe och Ida, säger Hagar och sätter sig tillrätta bakom Ida.

Ränningen är nästan det enda vävstugan köper, resten av materialet får man gratis. Efter att utgifterna för ränningen dragits bort går alla inkomster till de projekt som vävstugan understöder. Under årens lopp har intäkterna använts till understöd av bl.a. scoutarbete i Estland och en skola för hörselskadade i Tanzania. Ett år hjälpte man en döv pojke från Ukraina att få en hörapparat. På vägen i vävstugan hänger en rya med Fader Vår på ryska som tack. Intäkterna brukar fördelas mellan Finska Missionssällskapet, SLEF och Hoppets stjärna. Varje år är vinsten dryga 5 000 euro.

Arbetet utförs ideellt, vilket innebär att ingen får någon lön. Man har ett nära samarbete med diakonin. Ute i byarna finns det många aktiva, som sticker sockor och annat till vävstugan. Också karlar behövs, då vävstolarna behöver repareras och ränning avhämtas med bil från Åbo.

– I vävstugan finns också tid för att prata. Vi samlas runt kaffebordet och kan i lugn och ro avhandla senaste nytt, ler Addy. Kaffet bjuder församlingen på. Under årens lopp har många kommit hit för att lära sig väva. Har de velat väva sin egen matta har de fått betala en slant som gått till missionsarbetet.

Under årens lopp har vävstugan i Nagu hunnit väva över 5 000 meter mattor och 1 700 m poppana.

Britt-Helen Lindman
skribenten är understödskoordinator
vid Finska Missionssällskapet

Glimtar ur Finska Missionssällskapets historia

Kaffepaus i Ambolandet 1911. Föreståndarinnan för missions-
skolan för kvinnor Lydia Kivivaara, biträdande direktor Hannu
Haahti och missionär Martin Rautanen.

Liina Lindström låter barnen i Engela provsitta herrskapets barnvagn.
Hunden Topi skuffar.

Anna Pettinen med sina fosterflickor ca år 1900.

Det första kungliga bröllopet i Ambolandet. Martin Rautanen i bakgrunden.

Missionärerna Erland Sihvonen och Hannes Sjölund, med rakade huvuden och solfjäder i hand, bland församlingsbor i början av 1900-talet.

Den finska missionsskolan i Jingshi flaggar för modern kunskap.

Ida Nummi, (mor till diktaren Lassi Nummi), undervisar i Youngshun på 1920-talet.

I januari år 2009 har det förflutit 150 år sedan Finska Missionssällskapet grundades. Sällskapet var den första organisationen i vårt land som sände ut missionärer.

Missionsinsamlingar ledde till tingsrätten

Missionsinformation sipprade till Finland på 1800-talet. Inkomsterna från pietistprästernas penninginsamlingar kanaliserades i början via Sverige.

Under den ryska tiden ansågs pietismen politiskt farlig, eftersom den trotsade kyrkan, som bad för statsmakten. Olagliga möten och insamling av missionsmedel resulterade i att väckelseledaren Paavo Ruotsalainen och pietistprästerna Jonas Lagus och Nils Gustav Malmberg åtalades i tinget i Kalajoki.

Fröken Molins missionspengar

I Borgå samlades landets första sykkrets för kvinnor: fröken Molins motsträviga släkting A.I. Arvidsson förmedlade, i släktkärlekens namn, kretsens insamlade medel till Sverige, men varnade allvarligt för "dylik dårskap".

4 350,05 silverrubler

År 1857 hade det gått 700 år sedan kristendomen kom till Finland. Kyrkan ville bära upp en tacksägelsekollekt. Denna första officiella missionskollekt den 18 juni 1857 inbringade 4 350,05 silverrubler. Enligt Finlands Bank motsvarar summan ca 77 000 euro! Pengarna användes två år senare till att grunda Finska Missionssällskapet.

Mission eller polisinsättning?

Åbo tidningar hävdade i medlet av 1800-talet att pengarna från 700-årsinsamlingen skulle användas bättre, om man med den summan omorganiserade Helsingfors polisinsättning.

Jungfru Helena Margareta Dahl vill till Afrika

Då Finska Missionssällskapet grundades år 1859 fanns det redan villiga våghalsar, som var beredda att resa till Afrika, bl.a. "ett fruntimmer, jungfru Helena Margareta Dahl från Närpes". Man lät

dock damen förstå, att hon bäst kunde tjäna Herren i ett kristligt äktenskap. Jungfrun torde inte ha följt uppmaningen.

Kandidater med väckt samvete

I augusti 1862 berättade tidningen Mission att utbildningen av missionärer startar i Helsingfors. Kandidaterna förväntades "ha ett väckt samvete och kunna uthärda ansträngningar av en sexårig lärokurs samt de faror förflyttningen till ett hett klimat och de ansträngningar en missionärs liv medför". Dessutom måste de "rent och ledigt kunde läsa innantill, väl förstå det lästa, skriva en tydlig handstil samt orden med deras rätta bokstäver."

Auktoritär undervisning

Missionsskolans läsordning programmerade de unga männen från väckningen kl. 5 till sängdags kl. 22: lektioner, bibelförklaringar, praktiskt arbete, postutdelning inom stadsgränserna. Läroplanen var massiv: religionskunskap, finska, grammatik, tyska, historia, kyrkohistoria, grekiska, engelska, missionshistoria, dogmatik, symbolik, geografi, kateketik och homiletik. Digert program, om man tänker att inträdeskravet var läskunnighet.

Det akademiska varvades med praktiska färdigheter: slöjd, skradderi, teckning, psalmsång i stämmor och trumpetspel. Lärarna dirigerade i detalj elevernas andliga och privata liv och censurerade deras korrespondens. På midsommaraftonen 1868 seglade de första missionärerna mot Afrika.

Enskilda fruntimmer utbildas

Missionsskolan för kvinnor öppnades i september 1906. Det fanns flera aspiranter än man kunde ta emot. Våren 1908 höjdes inträdeskraven till avgångsbetyg från lärarseminariet, flickskolans kurs eller motsvarande kunskaper. De kvinnliga missionärerna var därför i regel högre utbildade än de manliga i Ambolandet.

Det var inte helt oproblemiskt. Missionär Emil Liljeblad uttryckte sin rädsla i ett brev till missionsskolans föreståndarinna Lydia Kivivaara och krävde att man under utbildningen skulle poängtera hur viktigt det var för kvinnorna att högakta förmännen, "så att denna bolshevism inte skulle fortsätta."

Aili Havas(i mitten) och Rauha Moisio (t.h.) har samlat barnen i Jerusalems finska skola till gruppbild

Städtur på finska skolan i Jerusalem.

Missionärer i solhjälm anländer till Tanzania 1948. Familjen Peltola med barnen Anna-Mari och Heikki till vänster.

Kina - Mittens rike

I oktober 1902, strax efter boxarupproret, anlände pastor Christian Johannes Sjöblom med sin hustru Ellen till staden Jingshi i provinsen Hunan. Samhället var konservativt, kvinnornas fötter lindades och missionärerna klädde sig i början i kinesisk dräkt, männen rakade hjässan och lät hårflåtan växa.

Myndigheternas positiva inställning och möjligheterna att förkunna uppmuntrade missionärerna. De predikade från morgon till kväll inför en nyfiken och intresserad publik, delade ut traktater och annan litteratur och öppnade läsesalar och en liten opiumklinik. Redan år 1903 startade missionen en skola för pojkar i Jingshi.

Flickskola väckte uppståndelse

Missionens första skola för flickor i Kina år 1908 väckte fördomar och uppståndelse. Missionär Sanni (Aleksandra) Lampén bröt energiskt ned fördomarna.

Det var inte bara kineserna som hade dubier beträffande ogifta kvinnor och ansåg att dessa förde olycka med sig. En del manliga finländska missionärskollegor var inte heller entusiastiska: "Det var väl inte fråga om emancipation? Sänd inte för många av dem!" vädjade de till missionens ledning.

Flickor strömmade till skolan. Då Slottet, som skolbyggnaden kallades på grund av sina höga murar, blev så trångt "att man inte hade rum att falla på skolgården" hyrde man ett rum i grannhuset.

Blind av att studera?

År 1911 väckte missionens fyraåriga lärarutbildning för flickor lika stor uppståndelse som flickskolan. Då en elev blev blind och en annan fick tuberkulos, var många av den åsikten att det berodde på det myckna läsandet. Trots detta slutförde majoriteten av flickorna sin utbildning

År 1924 drev Finska Missionssällskapet 46 skolor med sammanlagt 1584 elever i Kina. I samråd med norska och amerikanska missionssällskap grundades år 1913 ett teologiskt seminarium i Shekou och ett boktryckeri.

Guds egendomsfolk

Redan på 1800-talet ville många kristna göra något konkret för den judiska befolkningen i Finland. Utländska medarbetare inbjöds till Finland som evangelister. Finska Missionssällskapet stödde två skolor för judiska barn i Finland. Skolorna hade upp till trettio elever.

Finska Missionssällskapets första missionär i Mellanöstern, pastor Aapeli Saarisalo, reste till Palestina år 1924. Det var inte tillåtet att predika offentligt, men Saarisalo delade ut religiös litteratur och knöt personliga kontakter med judar. Han ville också hålla kontakt med den arabiska befolkningen, men på den tiden visade det sig vara omöjligt för en och samma man.

Jerusalems finska skola på hebreiska

Teologimagister Aili Havas skrev in sig vid Jerusalems hebreiska universitet år 1932 och började studera hebreiska och litteratur. Hennes lovande akademiska bana bröts då hela hennes avhandlingsmaterial förstördes i en brand.

Havas grundade år 1940 med sina kollegor ett hem för invandrarbarn, som antingen var föräldralösa eller vilkas föräldrar varken hade bostad eller arbete. För att trygga barnens undervisning grundade de fem år senare "Jerusalems finska skola".

Missionärerna var måna om att de judiska barnen bevarade kontakten med sitt eget folk. Grafikern och diakonissan Anita Sarlin är en av dem, som arbetat i skolan.

Kontakt med messianska judar

Finska Missionssällskapet hade från första början kontakt med messianska judar. På 1930-talet ledde Aili Havas t.o.m. deras möten i Jerusalem. På den tiden var Nya testamentet en bok som judarna inte hade tillåtelse att läsa. Numera undervisar man i Nya testamentet på universitetsnivå och anser att det är ett genialiskt, judiskt verk.

forts >>

förts >>

Den ena startade bibelskola, den andra köpte åsna

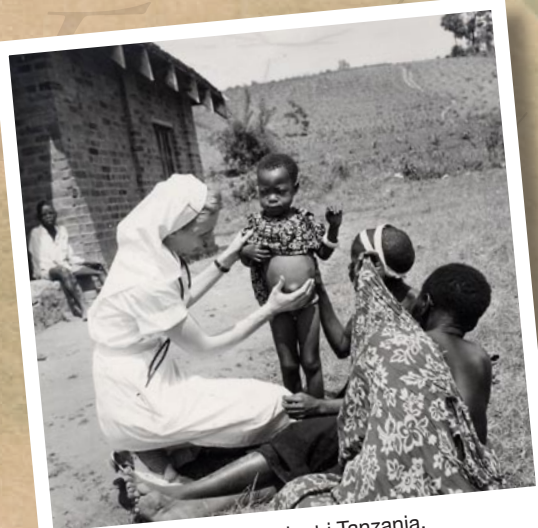
I november år 1939 anlände missionärerna Tuure Vapaavuori och Matti Peltola med sina familjer till Angola. I sju års tid försökte de få tillstånd att starta ett självständigt arbete i södra Angola, vid gränsen mot Ambolandet. Det lyckades aldrig. I stället samarbetade de med den schweiziska Mission Philafricaine. Den ena missionären startade en bibelskola i Caluquembe, den andra köpte en åsna och red ut på evangelisationsaffären i bushen.

Först efter revolutionen i Portugal 1974 blev det möjligt för nya missionärer att installera sig i södra Angola.

Raska tag i Tanzania

Då det inte var möjligt att inleda pionjärbete i Angola, sändes missionärsfamiljen Peltola med några andra missionärer till Tanzania år 1948. Här möttes de av ett välorganiserat lutherskt samarbete. Finländarna sändes till byn Maneromango och till Bumbuli i Usambara bergen. Arbetet omfattade sjukvård, evangelisering och utbildning. Missionärer sändes snart också till landets norra delar i samarbete med amerikanska lutheraner.

År 1952 bad den svenska Evangeliska Fosterlandsstiftelsen om hjälp till Konde i södra Tanzania. Entusiastiskt började finländarna bygga skolor, utveckla hälsovårdstjänster, utbilda evangelister och bylärare. De inledde också ett lovande arbete bland barn och ungdom.

Ea Nyman med liten patient i Tanzania.

Viktigt att vara noga med mediciner på sjukhuset i Ambolandet. Ebba v. Pfaler med kollega.

Från Kejsar Alexander II utgick ett påbud...

*Följande brev adresserades till Stormäktigaste Allernådigaste Kejsare och Storfurste Alexander den II.
"Då genom S. H. M:s nådiga förordnande om en ärlig kollekt för Missionsverket inom hela Finland, behovet af en Missionsverksamhet för den Finska Kyrkan trädte klarare i dagen, våga vi undertecknade, såväl å egna som, i stöd af närlagde fullmakter, å flere andra landsmäns vägnar, i djupaste underdånighet anhålla om S. H. M:s tillstånd till bildandet af ett Finskt Missions-sällskap....*

Och våga vi så mycket mer hoppas, det S. H. M: allernådigast täckes bifalla denna vår underdåniga begäran, som den Finska Kyrkan är nästan den enda Kristna Kyrka, hvilken ännu af brist på Missionsverksamhet saknar ett väsentligt vilkor för yttringen af sitt andliga lif."

Borgå den 17 november 1857

Brevet undertecknades med djupaste undersättlig vördnad av Frans Ludv. Schauman, Elias Lönnrot, Zachr. Topelius etc. etc.

Malmbergs missionssparbössa finns nu på Finska Missionssällskapets museum i Helsingfors.

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till utbildning av ungdomar i Namibia.

Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Aktia 405526-51425.

Vill du beställa ett blomsterkort med anteckning om gåvan eller få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion tfn 09-1297 282.

Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i januari, skall vara redaktionen tillhanda senast den 12 december 2008.

Finska Missionssällskapet gratulerar Margaret Haikola på 90-årsdagen och tackar ödmjukt för hennes storartade arbete för missionen under trettio år.

Snart är det sommar

Efter trettondagen börjar sommaren. Skriftskolsafarin sträcker på sig och kryper fram ur sitt vinteride. Skribasafarins besök till konfirmandläger runt om i stiftet är en service som Finska Missionssällskapet erbjuder församlingarna. Gruppen kan också besöka församlingarnas barnläger och andra evenemang och anpassar då sin undervisning efter behoven.

I regel håller Skribasafarin en dubbellektion och gärna en spårning eller en andakt tillsammans med lägrets hjälpledare. Eftersom sommarjobbarna i Skribasafarin får lön och behöver en hyrbil för resorna, betalar församlingarna 132 euro/besök. Skribasafarin kan beställas på våra webbsidor. Du hittar blanketten fr.o.m. slutet av januari på www.mission.fi/fms under rubriken Till församlingarna > ungdom > skriftskolsafari.

Ett tips för dig som är ung vuxen: Det är snart dags att börja fundera på sommarjobb. Skribasafarin erbjuder dig ett jobb där du får lära känna en massa nya människor och geografin i vårt avlånga stift. För att klara av jobbet behöver du vara intresserad av mission, tycka om konfirmander, lägergårdar, bil- och båtresor. Läs mera på Finska Missionssällskapets webbsidor under rubriken Till församlingarna > ungdom > sommarjobb. Eller håll utkik efter annonsen i Kyrkpressen i månadsskiftet januari-februari.

Carre Lönnqvist

skribenten är sekreterare för barn- och ungdomsarbetet vid Finska Missionssällskapet

Skribasafari årsmodell 2008 i startgroparna fr v: Ida Lönnquist, Natalie Åström och Emma Villman.

Ann-Christine Martinen
skribenten är informatör vid Finska Missionssällskapet

En eloge till Lydia!

KRÖNIKA

Jag har blivit ombedd att föreställa den stränga och knopiska Lydia Kivivaara (f.d. Engman) på Finska Missionssällskapets födelsedagsfest Glada fötter den 19 januari. Lärarrollen passar mig, Jag har auskulterat. Att undervisa är min passion.

Det händer något med en människa, då hon klär på sig en svart fotsid klänning och gömmer sitt hår under en peruk. Hon förändras. Hon blir medveten om sin hållning, ansiktet blir allvarligt, språket vårdat. Lydia Kivivaara, föreståndarinnan för Missionsskolan anno 1913 vaknar till liv.

Med pietet har jag gått igenom tre stora mappar med dokument från Nationalarkivet. Jag fick öppna en sluten kvinnas dagböcker, som blottar en stark och känslig, ibland ängslig kvinna, som med kallelsemedvetenhet började utbildade kvinnor till att föra evangeliet utanför Finlands gränser. Detta skedde samma år som kvinnorna i Finland fick rösträtt!

– Samtidigt som det blir uppenbart att systematiskt missionsarbete bör bedrivas bland kvinnor i hednaländer, växer en ny kvinna fram här i Finland, konstaterade Lydia.

– Den nya kvinnan har kunskap, mod och förstånd. Hon är van vid att tänka och handla självständigt. Hon förstår sig på pengar. Hon skapar sig en egen uppfattning om saker och ting. Samhället utnyttjar redan nu hennes kunskap. Flickor, jag vill, att ni skall bli sådana kvinnor!

Lydia Kivivaara måste ha varit medveten om sin historiska roll som vuxenutbildare. Hennes "flickor" skulle kämpa för kvinnors mänskliga rättigheter i Ambolandet och Kina, forma nya kvinnogenerationer, som i sin tur skulle förändra hela samhällen.

– Översatt religiös litteratur till hednaländernas bildade kvinnor. Ge ut tidningar, skriv goda böcker. De som i hemlandet engagerar sig i sociala frågor finner dem också på missionsfälten, försäkrar Lydia.

– Till detta behövs andens kraft, kunskap i språk och kännedom om folkets seder och bruk. De kvinnliga missionärerna bör bli de bästa läkarna, de bästa sjuksköterskorna, de bästa lärarna, de bästa fostrarna. Därtill bör de ha en egen vilja, så att de inte går med på vad som helst.

– Se inte enbart på ert eget arbete, betrakta er själva som en del av en stor helhet. Kära barn, då kommer ni inte att se den lokala befolkningen som en skara människor som man kan kommendera. Ni ser dem som arbetskamrater, lemmar i vår Herres, Jesu Kristi kropp!

Samma råd presenteras idag på internationella kongresser som en helt ny, revolutionerande strategi, som kallas partnerskap.

Nittio procent av dem som rehabiliteras är patienter med benbrott. Konvalescenstiden är lång och vården tar ofta över ett år. En av de största utmaningarna är att få vård åt de jordbävningsoffer som stannat hemma och som ännu inte får rehabilitering.

Ett halvt år efter jordbävningen i Sichuan:

Återuppbyggnad pågår

” Byggnadsstandarden kommer att vara hög, för husen måste klara framtida jordbävningar.

Jordbävningen i maj i provinsen Sichuan i sydvästra Kina krävde tiotusentals dödsoffer och flera miljoner blev hemlösa. Personal från den kristna biståndsorganisationen Amity Foundation var på plats endast några timmar efter jordbävningen. Ett halvt år nu har gått och återuppbyggnaden har kommit i gång.

Byledaren Gao pekar på den plats där byn Woyuns vattentorn tidigare stod. Nu finns där ingenting alls. Traktens alla vattentorn rasade samman vid jordbävningen den 12 maj. Vid det gamla vattentornet finns ett dricksvattensystem, ett av de sexton, som Finska Missionssällskapets partner Amity Foundation har levererat till byn. Via Amity har man också fått 960 nya sädesmagasin istället för de förstörda.

Av byns 3000 invånare dog 24 och över 90 procent av hemmen förstördes. Det tar ca två år att planera och uppföra nya hus. Kinas regering deltar i finansieringen. Byggnadsstandarden kommer att vara hög, för husen måste klara framtida jordbävningar. Byborna bor i tält och temporära hus tills de nya husen blir färdiga. Framför sig har de två svåra vintrar.

Byn Wouyns gamla skola är oanvändbar, taket har rasat ner och skolans väggar är fulla med sprickor efter jordbävningen. Lyckligtvis var eleverna ute på gården när skolans tak störtade in. Till skillnad från många andra områden i Sichuan var offren i Woyun inte skolelever.

Skadade behöver långvarig vård

I återbyggnadsarbetet prioriterar Kinas regering uppförandet av skolor och sjukhus. Skolorna inledde sin verksamhet i provisoriska utrymmen i augusti. De nya skolbyggnaderna torde bli färdiga inom två år. För sin del hjälper Amity Foundation sådana som har fått minst hjälp från annat håll. I den närliggande byn Jiulong blev daghemmet försummat vid utdelningen av statligt bistånd. Amity donerade leksaker, bollar och redskap till lekparken.

Finska Missionssällskapet sände i maj 100 000 euro i katastrofhjälp till jordbävningens område i Sichuan. I juli erhöll sällskapet 250 000 euro för återuppbyggnad från Finlands utrikesministerium. Hjälpens vidarebefordras av sällskapets långvariga partner Amity Foundation. Hjälpens riktats till staden Mianzhun och den omkringliggande landsbygden.

Ett av huvudobjekten för biståndet är sjukhuset People's Hospital i staden Mianzhun. Amity har hjälpt till att skaffa både personal och utrustning. I Mianzhun-området skadades ca 6000 personer i jordbävningen. Av dessa behöver 3000-4000 långvarig rehabilitering. Inom rehabiliteringen verkar sex specialläkare från staden Nanjing. Amity-läkarna utbildar lokal personal, eftersom det råder brist på utbildad arbetskraft. Sjukhusets kapacitet räcker endast till att rehabilitera 300 patienter. De flesta skadade vårdas i hemmen.

text och bild: Matleena Kukkonen
skribenten är Finska Missionssällskapets
korttidsarbetare i Hongkong
Översättning: Karin Lindblad

Jiulongsskolan och daghemmet verkar i provisoriska utrymmen. Skolåret började tidigare än vanligt, för de sista veckorna av föregående termin kunde man inte gå i skola på grund av jordbävningen.

I Mianzhu-området sjunker temperaturen på vintern till några köldgrader. I byn Woyun bor man i tält eller i delvis raserade hus med tälttak.

Dags att sova middag i Jiulongsskolas daghem. Efter jordbävningen fick barnen konstterapi, där de genom att teckna gick igenom det som hänt. 22 av daghemmets barn omkom i jordbävningen.

Stöd katastroffonden

Finska Missionssällskapets fasteinsamling kommer detta år att stöda sällskapets katastroffond. Ifall du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130. Skriv K2009 i meddelanderutan. **Tack för din gåva!**

Christine med kollegerna Yeshimabet och Abi utanför projektets kontor i Sirinka.

Livskraft trots allt

När jag senaste november steg ur planet på Bole flygfält i Addis Abeba var det början på två intensiva veckor i Etiopien där både årtal och klockslag avviker från våra. Människornas livsöden har etsat sig fast i mitt minne. Sorg och glädje blir vår när vi möts.

Stadslivet byts snart ut mot nya vyer. Fyrahundra kilometer skumpig landsväg från Addis Abeba norrut bjuder på stora, vida fält som småningom övergår i bergslandskap. Den ena bergskullen avlöser den andra tills den sista försvinner i horisonten.

Med missionär Christine Björkskog som skicklig chaufför når vi Dessie, Christines hemort sedan 2007. Staden liknar närmast en stor by där husen med rostiga plåttak

täcker dalen och de kringliggande sluttningarna. Överallt är väg- och gatuarbete på gång och dammet yr och grävmaskinerna för oväsen. Kontrasten är stor när Christine och jag några dagar senare kliver upp på en av kullarna och får andas in frisk luft och lyssna till fågelkvitter. Nätterna är isande kalla. På 2 600 meters höjd över havet sjunker temperaturen till bara några plusgrader. Christine fungerar som rådgivare för ett

kvinnoprojekt i Sirinka, en ort ca 100 km vidare norrut, samtidigt som hon är engagerad i fadderbarnsarbete i Dessie, Woldyia och Kombolcha.

Projekt som förändrar liv

Tukunesh Melese bor alldeles invid landsvägen i Sirinka, en betydligt mindre ort än Dessie. Bilar, kor, getter och åsnor samsas

om utrymmet på vägen. Tukunesh är en av de kvinnor som är med i kvinnoprojektet och som fått en startpeng för sin affärsverksamhet. Tukunesh tillverkar korgar av gräs och begagnade plasticsäckar. Gräset flätar hon in i plasten och korgen blir stadig och hållbar. Tala om återvinning! Vinsten per korg är 150 birr (ca 11 euro) när hon betalat materialet.

I somras deltog Tukunesh i en kortkurs för blivande hemvårdare ordnad av den lokala kliniken. De hjälpbehövande, oftast aidspatienter, är många. Eftersom hon själv har aids är det lätt för henne att relatera till dem hon hjälper och hon blir accepterad. Tack vare medicinering mår hon bra för tillfället.

Livet är inte lätt i Sirinka, men de kvinnor jag träffar berättar alla hur projektet förändrat deras liv. De får ett kapital som består, också efter att finansieringen utifrån i sinom tid upphör. Förutom fördelaktiga lån från den s.k. självhjälpgruppen kan de också dra nytta av det nätverk, som byggts upp och få stöd av varandra.

Vad händer med barnen?

I Dessie får jag tillsammans med doktor Fekadu, syster Lewainesh, Silva Lahti och Christine besöka flera fadderbarn. De flesta bor i hus som består av bara ett rum och som ofta ligger inklämt i en trång gränd. Abdu, 11 år, och hans syster Hayat, 9 år, står och väntar på oss. Idag är det ingen skola för deras del eftersom de får gäster. Vi går in i rummet där deras mamma Aminat ligger invirad i en filt på en madrass på jordgolvet. Det räcker en stund innan ögonen vänjer sig vid mörkret efter det bländande solskenet utanför. Mamman sätter sig med möda upp för att hälsa på oss. Hon är aidsjuk och hela hennes yttre tyder på att hon kanske inte har långt kvar att leva. Hennes späda hand känns het av feber och ögonen är glanslösa.

– Vad händer med mina barn när jag inte längre finns?

Hennes oro borrar sig djupt in i mitt hjärta. Det är med tunga steg vi lämnar familjen.

Aminat dog några veckor efter vårt besök.

Nyttig lördagsverksamhet

För barn som Abdu och Hayat är aktivitetscentret i Dessie en oas. Hit kommer ca 70 barn varje lördag förmiddag. Mångas liv har en sorgkant, men här får de leka och umgås med andra och lära sig nyttiga saker. Idag är det liv och rörelse i slöjdvärkstad, där Martti Vainionkulma visar hur man hanterar olika verktyg. I handarbetsrummet är det betydligt tystare. Många sitter koncentrerat och syr och broderar. Förmiddagen avrundas med mellanmål och allmän information. Klockan är redan långt över stängningsdags men ingen tycks ha bråttom hem.

Min sista dag i Dessie blir oförglömlig. Christines medarbetare i synoden skall gifta sig och vi blir bjudna på bröllop! Vigseln är inbakad i gudstjänsten och framme vid altaret sjunger brudparet med i de medryckande lovsångerna. Hela församlingen gläds med dem. Bröllopfesten fortsätter och livet går vidare.

Amesegenallehuh – tack – och det är dags att ta farväl.

Maria Westerling
skribenten är byråsekreterare vid
Finska Missionssällskapet

Tukunesh enrummare fungerar både som hem och verkstad.

Här gäller det för Zeiniya att hålla borsten stadigt.

Arbetet i Etiopien

Finska Missionssällskapet har arbetat i Etiopien sedan år 1968. Sällskapet samarbetar med den evangeliska Mekane Yesuskyrkan, den näst största lutherska kyrkan i världen. Den har 4,9 miljoner medlemmar och 6 000 församlingar. Christine Björkskogs och Silva Lahtis arbete understöds av församlingar och privata personer i Borgå stift. För tillfället finns det 250 fadderbarn, vars ena eller båda föräldrar dött i aids. Fr.o.m. i år kommer 50 nya barn att behöva faddrar. Pengar från fadderbarnsfonden (KLAP) används till akuta behov och till verksamheten på aktivitetscentret

NOMINERING av KANDIDATER till finska missionssällskapets styrelse vid årsmötet i juni 2008

Valkommittén, som tillsatts vid Finska Missionssällskapets årsmöte, ber sällskapets medlemmar nominera kandidater till val av styrelsemedlemmar. Tiden för nominering utgår 13.3.2009.

Medlemmar i Finska Missionssällskapet är den evangelisk-lutherska kyrkans församlingar. Sällskapet har också övriga samsfunds- och personmedlemmar. Varje medlem kan nominera flera kandidater. Medlemmarna har tillsänts ett brev angående kandidatnomineringen.

Finska Missionssällskapets årsmöte i Tammerfors 6.6.2009 väljer fyra nya medlemmar till sällskapets styrelse, som har sammanlagt 12 medlemmar.

Tilläggsuppgifter ger valkommitténs ordförande, kaplan Sampo Kujala, tfn 050-563 3302, sampo.kujala@evl.fi

Den av Finska Missionssällskapets årsmöte tillsatta valkommittén

Man kan inte förkunna för en människa som är hungrig

Strategi innebär att man gör val. Finska Missionssällskapet har från första början valt att arbeta holistiskt. "Vittnesbörd och tjänst har gått och går hand i hand", poängterar direktören för utrikesarbetet, Rolf Steffansson.

På 1970-talet kommenterade den etiopiska Mekane Yesuskyrkan att det finns en tendens i väst att skilja på vittnesbörd och tjänst. Men man kan inte förkunna för en människa som är hungrig, sade afrikanerna.

– Finska Missionssällskapets verksamhet är en palett: vi är en organisation som sänder missionärer, understöder stipendiater och fadderbarn, driver olika samhällsprojekt och ger humanitär hjälp, då våra partnerkyrkor möter situationer där det behövs.

Sällskapet har förbundit sig till ett samarbete med kyrkor. Många missionsintresserade har varit oroliga över att sällskapet inte längre bedriver pionjärbete. Hur ser Rolf Steffansson på saken?

– Det finns många exempel på pionjärbete, som vi utför tillsammans med kyrkorna och som vi uppmuntrar våra samarbetskyrkor till. Detta gäller speciellt arbetet bland utstötta och marginaliserade folkgrupper, t.ex. mandzafolket i Etiopien.

Eftersom mandzorna traditionellt äter ap- och svinkött, har de blivit orena i sina grannars, gomarofolkets ögon. Mandzornas sociala och ekonomiska ställning är svag. För att främja försoning mellan mandzor och gomaror, driver Mekane Yesuskyrkan ett mångsidigt samhällsutvecklingsprojekt.

– Tillsammans med södra stiftet i Tanzania arbetar vi i Mtwara, ett område som på många sätt är marginaliserat, både kyrkligt och samhälleligt. Antalet kristna är lågt. Dessa folkgrupper blir berörda och integrerade i samhället. Då vi samarbetar med kyrkor på detta sätt blir effekten mera hållbar. Finska Missionssällskapets missionärer är med i pionjärprojekten både i Etiopien och Tanzania.

Finska Missionssällskapet har varit en föregångare i Finland inom biståndsarbete och har samarbetat med Finlands utrikesministerium sedan 1975. År 2007 drev sällskapet 64 biståndsprojekt i 14 länder och använde 7 miljoner euro till utvecklingsprojekt. Föreligger det en fara att biståndsmedlen börjar styra sällskapets arbete och riktning?

– Vi måste ständigt fråga oss: Hur kan vi förmedla våra samarbetspartners önskemål och utmaningar till understödarna, påminner Steffansson. Det som vi gör nu, skulle vi göra också utan statsunderstöd, men i mindre skala. Om vi med statsunderstöd kan hjälpa kyrkorna i deras utmaningar, varför skulle vi inte vara med?

Behövs missionärer i Finska Missionssällskapets arbete i framtiden?

– Partnerskapskyrkorna behöver ett ansikte i samarbetet. Missionen får ett ansikte via missionärerna. Jag hoppas att ömsesidigheten ökar i vårt arbete, att kommunikationen förbättras mellan sällskapet och dess partners och att den nya tekniken ger möjligheter till ökande växelverkan med missionärerna. Jag hoppas också att vi kan finna mera ekologiska lösningar i vårt arbete, t.ex. använda videokonferenser i stället för resor.

Vilka möjligheter har den nya direktören att påverka Finska Missionssällskapets arbete?

Ledningsgruppen är ett ställe där man drar upp linjer för arbetet och där, om någonstans, kan man påverka. Chefernas ansvar är att motivera och inspirera arbetskamraterna, som är sakkunniga på sina egna områden.

Ann-Christine Marttinen

skribenten är informatör vid Finska Missionssällskapet

Rolf Steffansson välsignad till tjänst i Kahama av dåvarande biskop Manase Yona.

Hur kan man stöda FMS?

Mobilkollekt

Finska Missionssällskapet föddes för 150 år sedan med hjälp av en jubileumskollekt. Den uppbars med anledning av 700-årsjubileet till minnet av kristendomens ankomst till Finland.

Idag, 150 år senare, kan du ge din gåva till Finska Missionssällskapet genom en mobilkollekt. Mobilkollekten kan du ge när som helst under året. År 2009 går pengarna till följande ändamål:

1.1-28.2 Mekane Yesuskyrkans evangelisationsarbete i Etiopien.

1.3-30.4 Mångsidig verksamhet, förkunnelse och tjänst bland många nationaliteter vid Shalhevetjah-centret i Jerusalem

1.5-31.7 Förkunnelse- och församlingsarbete i olika stift inom den evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania.

1.8-31.10 Utjämningsinsamlingen år 2009, som stöder miljöskydd och försvarande av mänskliga rättigheter i Colombia och Bolivia.

1.11-31.12 Finska Missionssällskapets 150-årskollekt som går till den evangelisk-lutherska kyrkan i Colombia för byggandet av en kyrka i Bucaramanga.

Instruktioner för mobilkollekten

1. Av hänsyn till andra: Ställ mobilen på "ljudlös"

2. Skriv ett textmeddelande

För att ge 10 euro skriv KOLLEKT10, för att ge 5 euro skriv KOLLEKT5

3. Sänd meddelandet till numret 16160

Tjänsten fungerar med följande operatörer: TeliaSonera, Elisa, DNA, Saunalahti, Kolumbus, ZeroForty och TeleFinland.

Tack för din gåva!

Insamlingstillstånd OKH 626A för 1.1.09-31.12.10, beviljat 3.12.08 av Länsstyrelsen i Södra Finlands län. Insamlingstillstånd Nr 225 K14 för 1.1.09-31.12.09 beviljat 6.11.08 av Ålands Landsskapsregering.

Händelsekalender

Jubileet för kyrkans missionsarbete 2009, Finska Missionssällskapet 150 år

Jubileumsmässa den 18 januari kl. 10.00 i Helsingfors domkyrka, Senatstorget, Helsingfors.

Huvudliturgi ärkebiskop Jukka Paarma, predikan biskop Tomas Shivute från den evangelisk-lutherska kyrkan i Namibia. Kyrkkaffe i Domkyrkans krypta efter mässan, Kyrkogatan 18, Helsingfors

Välkommen! Kyrkostyrelsen, Finska Missionssällskapet

Glada fötter den 19 januari kl. 8.30-16.30. Finska Missionssällskapets 150 års födelsedag den Observatoriegatan 18.

Non-stop program hela dagen under temat Glada fötter www.mission.fi/jubileum

Kumbukumbu, Finska Missionssällskapets museum i Helsingfors öppnar sin nya basutställning den **19 januari kl.12.00** www.mission.fi/lahetysmuseum/pa_svenska/

Musikalen Liekki palaa den 19 januari kl. 19.00 i Johanneskyrkan, Högbergsgatan 12, Helsingfors.

Who knows where – you are here den 19-22 februari

Engelskspråkig missionskonferens för unga vuxna från Norge, Estland och Fin-

land på Lärkkulla, Karis. Pris 100 euro. Anmälningar till carre.lonnqvist@mission.fi senast den 31.1. www.whoknowswhere.eu

Furahakören i Åbo svenska församling den 7 februari. kl.16.00, i Sjundea svenska församling den 8 februari

Bandet Paddington den 28 februari på Late Night i Södra Haga kyrka i Helsingfors

Finska Missionssällskapets finsk- och svenskspråkiga riksomfattande **Missionsfest i Tammerforsden den 5-7 juni** Svenskt program i Sampola skola, Sammonkatu 2.

Finska Missionssällskapet

Finska Missionssällskapets motto Kärlek – Tro – Hopp från människa till människa vittnar om sällskapets helhetsbetonade missionsarbete, som innefattar både förkunnelse och tjänst.

Finska Missionssällskapet har verksamhet i 29 länder på fem kontinenter. Sällskapet har en personal på 355 personer, varav 213 arbetar utomlands i samarbete med lokala kyrkor (2007).

Av en årsbudget på ca 25 miljoner euro används 76 procent för arbete utomlands, resten för fostran, utbildning, information och medelanskaffning i Finland.

Alla församlingar i Finlands evangelisk-lutherska kyrka är kallade till medlemmar i Finska Missionssällskapet, som grundades år 1859.

Utjämnningen 2008

Utjämnningen 2008 har hittills inbringat 349 557 euro.

Av denna summa har 32 494 euro kommit från Borgå stift.

Totalt har 7203 personer och församlingar deltagit i insamlingen.

Målet för insamlingen var Kambodja och läskunnighetsarbetet där.

Ett stort tack till alla givare!

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner

Sampo 800014-161130

Församlingarnas kollekt m.m.

Sampo 800016-60710

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

Sampo 800016-60710

Referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

Aktia 405526-51425

Födelsedagskonton

Bitte Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Eveliina Salonen, tfn 09-1297 204

Frid på jorden och människorna en god vilja. Bild: Maarit Peltoniemi

VÄGKOST

Jesu yttersta vilja

Under ett jubileumsår går tankarna ofta bakåt till det som varit och framåt in i det okända. Vi frågar hur allt började, hur det sedan gått och vad som väntar oss.

Då Finska Missionssällskapet nu fyller 150 år är det intressant att läsa om hur allt började. Det var inte fråga om en stor folkrörelse, som stod för missionsintresset, inte heller var det helhetskyrkan eller majoriteten av församlingarna som engagerade sig. I stället var det enskilda personer bland prästerskapet likaväl som bland lekfolket som hade gjort missionen till en hjärtesak. Många skrev även i tidningar och propagerade för ett eget missionssällskap i vårt land. Man gjorde det av något olika orsaker, men det gemensamma och ofrånkomliga för dem alla var Jesu missionsbefallning: Gå ut och gör alla folk till lärjungar. Man såg hur missionsbefallningen blottade Guds yttersta vilja och hur den utgjorde en naturlig fortsättning på lilla bibeln: ”Så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.”

Då alla förberedelser var gjorda och då nödvändiga tillstånd hade fått samlades man till ett konstituerande möte i Nikolajkyrkan (nuvarande domkyrkan) i Helsingfors. Professor F. L. Schauman, som blev det nya missionssällskapets första styrelseordförande, höll huvudföredraget och sade bl.a.: ”Frälsaren själv gav missionsbefallningen och lärjungarna bildade det första missionssällskapet. Nu är det vår tur.” Han fortsatte: Det finns hundratals miljoner icke-kristna (hedningar) som nu behöver Finska Missionssällskapets hjälp”

Det är uppenbart att han såg det nya missionssällskapet som direkt arvtagare till de första lärjungarna. Deras uppdrag var nu också missionssällskapets. Så har det också uppfattats av generation efter generation i vårt land. Så uppfattas det också idag av många missionsvänner. Och så bör det också förstås i fortsättningen. Den viktigaste uppgiften är att förverkliga Jesu yttersta vilja och testamente: Gör alla folk till lärjungar. Den uppgiften är långt ifrån förverkligad. Då Finska Missionssällskapet bildades var antalet icke-kristna omkring 1 miljard. Idag är deras antal 4,5 miljarder. De icke-kristnas utmaning till Finska Missionssällskapet och hela folkkyrkan är nu under jubileumsåret 4,5 gånger större än för 150 år sedan. Så borde det inte vara. Och så får det inte förbli.

Henrik Smedjebacka

skribenten är teologiedoktor och docent.

Han var Finska Missionssällskapets missionsdirektor åren 1981-1991

